

Ewangelia na 22 lutego: Katedra św. Piotra

Komentarz do Ewangelii ze
święta Katedry świętego Piotra.
„Ty jesteś Piotr – Opoka, i na tej
opoce zbuduję mój Kościół”.
Ewangelia podkreśla autorytet
biskupa Rzymu jako następcy
Piotra i skałę, na której opiera
się Kościół: umacnia On w
wierze lud Boży.

Ewangelia (Mt 16, 13-19)

Gdy Jezus przyszedł w okolice
Cezarei Filipowej, pytał swych
uczniów: „Za kogo ludzie uważają
Syna Człowieczego?”

A oni odpowiedzieli: „Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków”.

Jezus zapytał ich: „A wy za kogo Mnie uważacie?”

Odpowiedział Szymon Piotr: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”.

Na to Jezus mu rzekł: „Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony.

Albowiem ciało i krew nie objawiły ci tego, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr – Opoka, i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”.

Komentarz

Każdy biskup sprawuje posługę w całej swojej diecezji. W swojej kościele katedralnym zasiada na tronie biskupim (zwanym katedrą) jako ten, który przewodniczy w miejsce Boga Ojca^[1]. Święto Katedry św. Piotra upamiętnia fakt, że Jezus Chrystus uczynił Szymona i jego następców w Rzymie skałą, na której zbudował swój Kościół. Mateusz relacjonuje, że chociaż uczniowie nie rozumieli znaczenia cudów i tego, kim jest Jezus, to jednak Piotr wyznał synostwo Boże Jezusa i otrzymał obietnicę prymatu (por. Mt 16, 8-20).

Jezus Chrystus kierował się do Cezarei Filipowej, kiedy zapytał swoich uczniów o własną tożsamość. Następnie określił siebie jako „Syna Człowieczego”: wyrażenie, które sugeruje boskie pochodzenie związane z ludzkim obliczem (por. Dn 7, 10-14); jednocześnie przywołuje na

myśl Cierpiącego Sługę (por. Mt 20, 28). W pewien sposób Jezus prowadzi swoich uczniów do odkrycia, kim jest, pytając, co ludzie mówią, a następnie, co oni sami myślą. Piotr odpowiada: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego”. Księga Samuela zapowiadała potomka Dawida, którego Bóg miał traktować jak swego syna (por. 2 Sam 7,14). Dawid obiecał, że zbuduje świątynię dla Boga. Jezus zapowiada kolejną świątynię, Kościół: „Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem ciało i krew nie objawiły ci tego, lecz Ojciec mój, który jest w niebie. Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr – Opoka, i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą”.

Jona oznacza w języku aramejskim „Bóg okazuje miłosierdzie”: Jezus podkreśla, że akt wiary Piotra jest darem. Ty jesteś Szymon, syn miłosierdzia! „Ty jesteś Piotr –

Opoka, i na tej opoce zbuduję mój Kościół”. Pan powiedział rybakowi z Galilei, że będzie się nazywał Kefas, tzn. skała, opoka (J 1, 42).

Jezus składa Piotrowi kolejną obietnicę: „I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie”. Prorok Izajasz zapowiedział, że klucz domu Dawida zostanie powierzony zarządcy pałacu królewskiego: jako przedstawiciel króla będzie on codziennie otwierał i zamykał administracyjne życie ludu (por. Iz 22, 22). Jezus otwiera bramy nieba; jako nowy Dawid posiada „klucz Dawida” (Ap 3,7).

Po obietnicy prymatu Piotra Mateusz opowiada, jak uczeni w Piśmie i faryzeusze zamknęli bramy nieba przed ludźmi (por. Mt 23, 13). Pan daje Piotrowi i jego następcom

władzę odpuszczania grzechów. W dniu zmartwychwstania, w wieczór pokoju i radości, Jezus tchnie na swoich uczniów: ustanawia sakrament pokuty (por. J 20, 22-23).

Obietnica ta ma miejsce na granicy ze światem pogańskim, zaproszonego do wspólnoty Kościoła, która ma powszechny charakter. Nowy Testament pokazuje, jak wraz z upływem czasu rozwija się rozumienie posługi Piotrowej. Z Rzymu, stolicy imperium i miejsca męczeńskiej śmierci Piotra, Duch Święty przynagla do ewangelizacji narodów.

W Bazylice św. Piotra w Rzymie papież Benedykt XVI powiedział, że „w wielkiej brązowej katedrze znajduje się drewniane krzesło z IX wieku, od dawna uważane za krzesło apostoła Piotra. (...) Wyraża ona stałą obecność Apostoła w magisterium jego następców”[2]. W Papieżach

chrześcijanie odnajdują prawdę swojej wiary: „Modliłem się za Ciebie, aby nie ustała Twoja wiara, a Ty gdy się nawrócisz, umacniaj swoich braci” (Łk 22, 32). Biskup Rzymu jest „jako następca Piotra, stałą i widzialną zasadą i fundamentem jedności” [3] Kościoła. Cieszy się on nieomylnością w sprawach wiary i moralności[4]. Nazywamy go „Papieżem”, pochodzące od greckiego słowa oznaczającego ojca. Św. Josemaría nauczył nas, abyśmy z synowską troską dużo modlili się za Papieża, którego ojcostwo ma swój udział w ojcostwie Boga[5].

[1] por. św. Jan Paweł II, Adh. ap. *Pastores gregis*, 16.10.2003, nr 34.

[2] Benedykt XVI, *Homilia*,
19.02.2012; por. ídem, *Homilía*,
29.06.2006.

[3] Sobór Watykański II, *Lumen
gentium*, nr 23.

[4] Por ibidem, nr 25. Wtedy gdy się
wypowiada jako Papież głowa
Kościoła, nie jako osoba prywatna.

[5] Franciszek, List apostolski *Patris
corde*, 8.12.2020, nr 7.

Guillaume Derville // Zdjęcie:
vvoevale - Canva Pro

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/gospel/22lutego-katedryswpiotra/](https://opusdei.org/pl-pl/gospel/22lutego-katedryswpiotra/)
(06-03-2026)